

Arrest

**nr. 113 326 van 5 november 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. VALKENBORG en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 januari 2013 het Rijk binnen en diende op 16 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19 juli 1988 (Gregoriaanse kalender, verder GK, komt overeen met Hamle 12, 1980, Ethiopische kalender, verder EK) te Massawa, Eritrea. U bent van Tigrinya afkomst en u bent orthodoxe christen. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit en behoren beiden tot de Tigrinya etnie. Uw beide ouders zijn afkomstig van de Eritrese kuststad Massawa maar zij besloten te verhuizen naar Addis Abeba toen u amper één jaar oud was. Uw vader kon er aan de slag als handelaar en u kon er school lopen in een lokale lagere school. Zelfs na de onafhankelijkheid van Eritrea bleef u samen met uw ouders in Ethiopië wonen. In 1991 (Ethiopische kalender, komt overeen met de periode 11 september 1998 tot 5 september 1999, GK) diende u naar uw oom te gaan die eveneens in Addis Abeba woonde. In diezelfde week werden uw ouders naar Eritrea gedeporteerd door de Ethiopische autoriteiten. Eens aangekomen in Eritrea vestigden uw ouders zich opnieuw in Massawa. U bleef achter in Ethiopië en woonde bij uw oom in. U kon echter niet meer naar school gaan omdat u nergens meer aanvaard werd. U bleef wel steeds in contact met uw ouders, en besloot om in 1997 (EK, komt overeen met de periode van 11 september 2004 tot 5 september 2005, GK) vrijwillig terug te keren naar Eritrea om opnieuw bij uw ouders te kunnen gaan leven. Met de hulp van het Rode Kruis keerde u samen met heel wat andere Eritreërs terug naar Eritrea. Aan de grens werden jullie overgedragen aan de Eritrese autoriteiten. Jullie werden naar Assab overgebracht waar jullie tijdelijke identiteitsdocumenten ontvingen en waar uw moeder u kwam ophalen. Samen gingen jullie vervolgens naar Massawa waar u vernam dat uw vader recent was overleden. Uw moeder had een kleine winkel in Massawa. Omwille van het taalverschil kon u niet naar school gaan in Massawa. Anderhalf jaar na uw aankomst in Massawa ontving u een brief van de Eritrese autoriteiten waarin vermeld stond dat u zich binnen de veertien dagen moest gaan aanmelden in het militaire trainingskamp Wia in het kader van de militaire dienstplicht. U zag dit helemaal niet zitten omdat uw moeder u vertelde dat deze militaire dienstplicht in feite ongelimiteerd is, en dat velen nooit terugkeren na hun militaire opleiding. Samen met uw moeder besloot u dat het beter was dat u Eritrea zou verlaten en dat u terug zou keren naar Ethiopië waar u opnieuw bij uw oom zou kunnen intrekken. Jullie contacteerden enkele smokkelaars die u, samen met nog vijf andere personen, naar Ethiopië zouden loodsen. Via Asmara belandden jullie in Adi Quala waar jullie plotseling omsingeld werden door een zestal soldaten terwijl de smokkelaar even weg was. Jullie werden vervolgens aangehouden, in 1998 (EK, komt overeen met de periode van 11 september 2005 tot 4 september 2006, GK) en aangezien u de enige was die enkel Amhaars sprak, en geen Tigrinya, werd u aanzien als een Ethiopische spion. U werd na een dag overgebracht naar Massawa waar u drie dagen op een plaats werd vastgehouden om vervolgens per boot te worden overgebracht naar een gevangenis gelegen op het Dahlak eiland voor de kust van Massawa. U werd er opgesloten in een ondergrondse cel die u zo goed als nooit mocht verlaten. Gedurende zes jaar werd u in deze omstandigheden opgesloten. Eind 2004 (Sane 2004, EK, komt overeen met de periode van 8 juni 2012 tot 7 juli 2012, GK) werd u overgeplaatst naar een gevangenis in Gedhem. Dit was een relatief nieuwe gevangenis die nog deels onder constructie was. De aanwezige gevangenen werden verplicht mee te werken aan de verdere bouw van deze gevangenis. Na drie maanden slaagde u erin tijdens zo'n werkdag te ontsnappen uit deze gevangenis door in een truck te klimmen die materiaal naar deze plaats bracht. Op deze manier belandde u in Massawa waar u uw moeder contacteerde. Zij contacteerde op haar beurt een familielid die eveneens in Massawa woont en die bereid was u onderdak te geven in afwachting van uw vlucht uit Eritrea. Het was deze man die ook al het nodige deed om smokkelaars te contacteren die u naar Soedan konden brengen. In 2005 (Tegemt 2005, EK, komt overeen met de periode van 11 oktober 2012 tot 9 november 2012, GK) werd u naar Kassala gebracht door deze smokkelaars. In Soedan verbleef u twee maanden en drie weken alvorens per vliegtuig naar België te komen waar u op 15 januari 2013 (GK, komt overeen met Ter 7, 2005, EK) asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert niet naar Eritrea te kunnen terugkeren omdat u vreest nogmaals te worden opgepakt door de Eritrese autoriteiten nadat u eerder al gepoogd had het land te verlaten om te ontsnappen aan de ongelimiteerde verplichte militaire dienst, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd.10 juni 2013, zie administratief dossier). Volgende bedenkingen dienen echter gemaakt te worden aangaande het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U beweert tijdens het gehoor immers dat u de

Eritrese nationaliteit zou bezitten aangezien uw vader en uw moeder van Eritrese afkomst zouden zijn, en omdat zij over de Eritrese nationaliteit zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat uw vader en moeder beiden van de Eritrese stad Massawa afkomstig zouden zijn, en dat ze beiden tot de Tigrinya etnie zouden behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart verder dat u samen met uw ouders, toen u amper één jaar oud was, naar Addis Abeba in Ethiopië zou zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd naar de reden van jullie verhuis geeft u aan dat u het niet weet en dat u hier niet van op de hoogte bent (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart verder dat jullie enkele jaren in Addis Abeba zouden hebben gewoond, maar dat u in 1998-1999 (GK) bij uw oom zou ingetrokken zijn, en dat uw ouders gedeporteerd zouden zijn naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd naar de nationaliteit van uw oom, antwoordt u dat deze eveneens de Eritrese nationaliteit heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u echter gevraagd wordt naar andere familieleden, in Eritrea of in Ethiopië, komt u niet verder dan uw reeds eerder vernoemde oom in Addis Abeba te vermelden, alsook een ver familielid die in de buurt van Massawa zou wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd naar andere familieleden, antwoordt u dat u enkel weet heeft van deze twee door u vermelde personen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is in deze ten eerste reeds vreemd te noemen dat u niet kan aangeven wat het motief van uw ouders zou zijn geweest om Massawa te verlaten en naar Addis Abeba te trekken, toen u amper één jaar oud zou zijn geweest, aangezien dit toch een erg ingrijpende beslissing is geweest in het licht van de door u vernoemde problemen die zich in de toekomst zouden afspelen. Verder is het ook vreemd dat u niet meer toelichting kan geven over de familie van uw vader of moeder, hetzij in Eritrea, hetzij in Ethiopië, en dat u slechts twee familieleden van uw ouders kan vernoemen. In het kader van uw vermeende Eritrese nationaliteit is het eveneens merkwaardig te noemen dat u geen Tigrinya spreekt ondanks uw bewering dat u en uw ouders tot de Tigrinya etnie zouden behoren. U geeft immers aan dat u opgevoed bent door uw ouders, en daarna door uw oom, die eveneens over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, zoals u aanhaalt, zodat het erg vreemd kan genoemd worden dat u geen enkele notie zou hebben van de Tigrinya-taal. Integendeel, u geeft enkel aan de Ethiopische taal Amhaars te spreken, alsook een beetje Oromo, omdat u deze laatste taal tijdens uw jeugd regelmatig zou gehoord hebben. Deze laatste verklaring van uw persoon in acht genomen komt het des te meer niet overtuigend over dat u hoegenaamd geen Tigrinya zou spreken aangezien er toch van uitgegaan mag worden dat u tijdens uw jeugd eveneens Tigrinya heeft horen spreken gezien de beweerde etnische afkomst van u en uw ouders en gezien uw beweerde verblijf in het Eritrese Massawa. Verder is het opmerkelijk te noemen dat u tijdens het gehoor aangeeft niet te weten op welke manier uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U lijkt geen enkel idee te hebben op welke manier uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden aangenomen hebben hoewel Eritrea nog niet onafhankelijk was op het moment dat ze Eritrea zouden verlaten hebben en ze bijgevolg bepaalde stappen dienden te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven; uw beide ouders woonden immers in Addis Abeba, Ethiopië, volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGSV, toen Eritrea onafhankelijk werd (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4; zie landeninformatie, administratief dossier). In deze dient uw erg jonge leeftijd in acht te worden genomen – op het moment van de officiële Eritrese onafhankelijkheid in 1993 (GK) – waardoor nog begrip zou kunnen opgebracht worden voor uw onwetendheid over de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven, maar anderzijds verklaart u tijdens het gehoor wel dat u de Eritrese nationaliteit heeft via uw ouders die Eritreërs zouden zijn. Redelijkerwijze zou dan toch verwacht mogen worden dat u enige notie heeft over de wijze waarop uw ouders, verblijvend in Ethiopië op het moment van de Eritrese onafhankelijkheid, de Eritrese nationaliteit zouden hebben bekomen, daar u er blijkbaar toch van overtuigd bent dat ze de nationaliteit wel degelijk bezitten. Beschikbare objectieve informatie stelt immers dat personen van Eritrese origine in Ethiopië zich moesten registreren voor het onafhankelijkheidsreferendum in 1993 of dat ze naar de bevoegde administratie dienden te gaan in Ethiopië om hun Eritrese nationaliteit te officialiseren waarbij ze vervolgens afstand deden van hun Ethiopische nationaliteit; indien deze personen dit nalieten, behielden ze gewoon de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie, administratief dossier). Zoals gezegd was u nog erg jong op het moment dat Eritrea onafhankelijk werd in 1993, maar anderzijds mag toch verwacht worden dat u iets meer zou kunnen vertellen over de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven aangezien jullie op het moment van de Eritrese onafhankelijkheid in Ethiopië zouden hebben gewoond en bepaalde stappen dienden ondernomen te worden om de Eritrese nationaliteit te bekomen.

Voorts is uw kennis over de context aangaande de vermeende deportatie van uw ouders door de Ethiopische autoriteiten ondermaats te noemen ondanks het feit dat deze gebeurtenis toch een ingrijpende gebeurtenis in uw leven moet geweest zijn. Dit laatste in acht genomen mag redelijkerwijze verwacht worden dat u beter op de hoogte bent of zou zijn over de oorzaak van de deportaties uitgevoerd door de Ethiopische autoriteiten en over de context waarin deze plaats vonden. Echter, wanneer u gevraagd wordt waarom uw ouders gedeporteerd werden, antwoordt u dat er velen gedeporteerd werden, en dat uw oom u iets vertelde over een verkiezing en referendum waaraan uw ouders zouden hebben deelgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd wanneer dat referendum dan plaatsvond, antwoordt u dat u het niet weet maar dat uw oom u vertelde dat dit de oorzaak van hun deportatie was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Vervolgens nogmaals gevraagd waarom velen werden gedeporteerd en in welke context dit gebeurde, antwoordt u dat uw oom u enkel vertelde over een referendum en dat u er niets meer over weet (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uit objectieve landeninformatie blijkt echter dat er een ernstig grensconflict uitbrak tussen Ethiopië en Eritrea in 1998 dat tot 2000 zou duren; als gevolg van dit hevige conflict deporteerden de Eritrese autoriteiten heel wat Eritreërs en personen van Eritrese afkomst die in Ethiopië leefden naar Eritrea. Deze deportaties zouden zelfs duren tot 2001 toen de laatste deportaties in groep plaatsvonden. De Ethiopische autoriteiten deporteerden tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, dat plaatsvond tussen 1998 en 2000, een groot deel van Eritreërs en personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, waarbij ouders niet de keuze hadden om hun kinderen achter te laten. Dikwijls werden Eritreërs of personen van Eritrese origine opgepakt in hun woningen om overgebracht te worden naar het politiebureau in afwachting van hun deportatie. Tijdens de eerste deportaties in 1998 werden voornamelijk mannen, die dikwijls ook gezinshoofd waren, geïmigreerd, die op de een of andere manier gelinkt werden aan het Eritrese regime, maar vanaf 1999 waren alle Eritreërs en personen van Eritrese origine een doelwit van mogelijke deportaties. De gezinnen van de Eritrese mannen die in 1998 reeds waren gedeporteerd werden in vele gevallen onder het mom van 'gezinshereniging' eveneens naar Eritrea gedeporteerd (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u dit grensconflict niet ter sprake brengt als directe oorzaak van de vermeende deportatie van uw ouders naar Eritrea. In deze is het ook vreemd te noemen dat u niet kan aangeven waarom uw ouders wel gedeporteerd zouden zijn en waarom uw oom – alsook uzelf – bij wie u ingetrokken zou zijn na de beweerde deportatie van uw ouders, niet gedeporteerd zou zijn, aangezien hij volgens uw verklaringen toch ook over de Eritrese nationaliteit beschikte. Bijgevolg kan besloten worden dat uw kennis over de context waarbij uw ouders gedeporteerd zouden zijn naar Eritrea wel erg beperkt is zelfs uw jonge leeftijd in acht genomen op het tijdstip van de vermeende deportaties. Aangezien deze vermeende deportatie beschouwd mag worden als een erg ingrijpende gebeurtenis in uw persoonlijke leven, mag immers verwacht worden dat uw kennis groter zou zijn over de oorzaak en context van deze beweerde deportatie of dat u zich hierover beter ingelicht zou hebben.

Uit bovenstaande bemerkingen kan bijgevolg afgeleid worden dat u er tijdens het gehoor voor het CGVS niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via uw verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor. Bovendien is uw algemene kennis over Eritrea en Massawa, de stad waar u geboren zou zijn en waar u gedurende anderhalf jaar gewoond zou hebben, in die mate ondermaats te noemen dat ze voorgaande stelling enkel bevestigt en ondersteunt. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u in Massawa geboren bent maar dat u reeds op éénjarige leeftijd samen met uw ouders naar Addis Abeba zou zijn gegaan; vervolgens zou u op zestienjarige leeftijd vrijwillig teruggekeerd zijn naar Massawa om er gedurende een periode van anderhalf jaar te verblijven alvorens gearresteerd te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Ondanks uw beweerde Eritrese nationaliteit, en ondanks uw beweerde verblijf in Massawa, is uw kennis over Eritrea in het algemeen, en over Massawa in het bijzonder, zeer beperkt te noemen. Zo kan uw slechts twee wijken vernoemen in de stad Massawa waar u gedurende anderhalf jaar gewoond zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Bovendien geeft u tijdens het gehoor enerzijds aan dat u in de wijk 'Edaga' woonde, en dat Massawa slechts een kleine stad is, terwijl u eerder tijdens het gehoor aangaf dat een familielid van u ver van jullie woonde in een ander district van Massawa (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13, en p.6); echter gevraagd waar dat familielid dan woonde, geeft u vreemd genoeg ook aan dat deze ook in de wijk 'Edaga' woonde, dezelfde wijk als waar u gewoond zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoe de kuststad Massawa is samengesteld, geeft u enigszins correct aan dat de wijk Tualud als een soort eiland op het water ligt en dat verbonden wordt door een brug met het vasteland waar de wijk Edaga ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of er nog andere gelijkaardige 'eilanden' zijn voor de kust van Massawa zoals Tualud, antwoordt u dat u denkt van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Echter uit objectieve informatie blijkt

dat de stad Massawa gevormd wordt door het vasteland en twee eilanden; de namen van de twee eilanden zijn 'Tualud' en 'Batse' (zie landeninformatie, administratief dossier), die met elkaar verbonden zijn door een brug. Het is vreemd te noemen dat u slechts één eiland vernoemt wanneer u gevraagd wordt naar de samenstelling van Massawa. Des te merkwaardiger echter is het feit dat u de haven van Massawa situeert op 'Tualud' terwijl het in feite op het eiland 'Batse' is gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p.13; zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u verder tijdens het gehoor gevraagd wordt naar belangrijke gebouwen in uw buurt geeft u enerzijds terecht aan dat er veel Turkse gebouwen in uw buurt stonden, maar anderzijds kan u geen andere voorname gebouwen vernoemen; u laat wel vallen dat er enkele hotels waren waarvan u zich echter de naam niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder is het vreemd te noemen dat u nog nooit van 'Gurgusum' blijkt gehoord te hebben, de bekende stranden ten noorden van Massawa (zie gehoorverslag CGVS, p.14; zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd naar dorpen of steden in de buurt van Massawa, komt u niet verder dan de Eritrese hoofdstad Asmara te vernoemen, alsook 'Grar', waarvan u vermeldt dat u denkt dat het een dorp is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u vervolgens enkele namen van dorpen of steden in de buurt van Massawa opgegeven worden ('Dogali', 'Foro', 'Ginda'), antwoordt u steeds dat deze namen u niets zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U verklaart tijdens het gehoor weliswaar dat u gedurende anderhalf jaar in Massawa voornamelijk binnenbleef bij uw moeder, maar redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u, die als 16-jarige jongeman naar deze stad verhuisde, een betere kennis van de stad Massawa zou kunnen etaleren na een verblijf in deze stad van anderhalf jaar, ook al in het licht van uw verklaring dat u er naar de kerk ging, en dat uw moeder al veel langer in deze stad woonde en er afkomstig van was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder is uw kennis over Eritrea in het algemeen eveneens ondermaats te noemen. Zo kan u slechts een viertal etnische groepen vernoemen van de in totaal negen etnische groepen die in Eritrea leven (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u bovendien gevraagd wordt wat precies het verschil is tussen de Tigre en de Tigrinya bevolking, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het niet weet, terwijl deze beide etnische groepen een andere taal spreken en een enigszins andere cultuur kennen (zie landeninformatie, administratief dossier). U kent evenmin het begrip subzoba wanneer u gevraagd wordt in welke subzoba Massawa is gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). De term 'subzoba' vormt nochtans een belangrijk begrip in de bestuurlijke indeling van Eritrea. Eritrea is immers ingedeeld in zes zoba's die op hun beurt nog eens onderverdeeld zijn in verschillende subzoba's (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd naar de naam 'Gash Barka', een zoba/regio gelegen in het noorden van Eritrea, geeft u eveneens weinig overtuigend aan dat u het iets zegt, maar dat u het niet meer weet, maar dat u denkt dat het een 'zoba' is (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U kan echter niet preciseren waar deze regio dan gesitueerd is (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd naar andere grotere steden in Eritrea, komt u weer niet verder dan de Eritrese hoofdstad Asmara te vermelden, alsook de stad Tessenei (zie gehoorverslag CGVS, p.16), en gevraagd naar de nationale Eritrese tv zender moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Van iemand die beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, en er toch gedurende een aanzienlijke periode verbleven te hebben, mag een betere kennis van diens beweerde land van herkomst verwacht worden. **Uit het voorgaande kan afgeleid worden dat uw kennis over Eritrea in het algemeen en over de stad Massawa in het bijzonder ondermaats is zodat deze enkel de stelling bevestigt dat u er niet in slaagt uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.**

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Massawa, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er tijdens het gehoor hoegenaamd niet in uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, niet via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Eritrea, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Wat betreft deze beweerde problemen kan bovendien het volgende worden opgemerkt. Zo is het vooreerst erg vreemd te noemen dat u beweert op zestienjarige leeftijd ervoor gekozen te hebben om vrijwillig terug te keren naar Eritrea vanuit Ethiopië, om vervolgens na een anderhalf jaren durend verblijf in Eritrea te besluiten Eritrea te ontvluchten om aan de militaire dienst te kunnen ontsnappen. Immers, redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u op de hoogte zou geweest zijn van deze beruchte militaire dienst in Eritrea op het moment dat u het besluit zou hebben genomen terug te keren naar Eritrea. De de facto ongelimiteerde militaire dienst is immers bekend en berucht binnen de Eritrese gemeenschap, tevens in het buitenland. Deze militaire dienst en de massale rekrutering van jongeren hiertoe is nota bene één van de hoofdredenen waarom vele Eriterse jongeren trachten het land te ontvluchten om alzo aan deze legerdienst te ontsnappen (zie landeninformatie, administratief dossier).

Bijgevolg is het erg vreemd te noemen en komt het niet overtuigend over dat u op zestienjarige leeftijd beslist zou hebben vrijwillig terug te keren naar Eritrea om na anderhalf jaar te besluiten datzelfde land te ontvluchten uit vrees gerekruteerd te worden binnen het Eritrese leger. Ook is in deze uw verklaring dat u enigszins verrast was op het moment dat u opgeroepen werd voor de legerdienst omdat u nieuw in het land was erg vreemd te noemen omdat de Eritrese legerdienst voor iedereen verplicht is in Eritrea enkele uitzonderingen niet te na gesproken. Het is bijgevolg vreemd dat u hier niet op ingespeeld zou hebben, en dat u verrast zou zijn geweest een brief te hebben ontvangen waarbij u opgeroepen zou zijn zich te gaan aanmelden in het militaire trainingskamp Wia (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tevens gevraagd naar uw plannen voor de toekomst in Eritrea na uw vermeende vrijwillige terugkeer naar dit land, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u hier niet aan dacht, dat u geen plannen had, en dat u enkel bij uw moeder wou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Na een beweerd verblijf van anderhalf jaar in Eritrea mag op zijn minst toch enige reflectie verwacht worden over een eventuele toekomst in dit land, en op een eventuele anticipatie of overweging aangaande de aankomende verplichte militaire dienst in Eritrea. Het feit dat u blijkbaar verrast was opgeroepen te worden voor deze militaire dienst, en dat u hoegenaamd niet meer nagedacht zou hebben over uw toekomst in dit land, weet zoals eerder gezegd hoegenaamd niet te overtuigen. Terzijde is het ook vreemd te noemen dat u blijkbaar geen andere personen in Massawa zou hebben gekend die werden opgeroepen voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.9). **Bovenstaande vaststellingen bevestigen enkel de these dat u er niet in slaagt uw beweerde verblijf in de Eritrese stad Massawa aannemelijk te maken.**

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw nationaliteit of identiteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. de materiële motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht”.

2.3. Verzoeker erkent dat hij zijn verklaringen niet kan staven noch nader kan toelichten. Hij tracht dit te verschonen door “de moeilijke kinderjaren van verzoeker waar hij Massawa diende te verlaten op 1-jarige leeftijd”. Verzoeker bevestigt dat hij geen informatie kan geven over zijn familie want “De enige personen in zijn leven waren zijn vader, zijn moeder en zijn oom”. Voorts meent verzoeker dat niet kan verwacht worden dat hij het Tigrinya machtig is aangezien hij zijn hele leven in Ethiopië heeft gewoond om vervolgens in gevangenschap te leven in Eritrea. Ook kon niet van hem verwacht worden dat hij wist hoe zijn ouders de Eritrese nationaliteit verkregen. Ten slotte stelt verzoeker dat “dat hij nooit enige documenten in zijn bezit [heeft] gehad. Het enige document was de tijdelijke verblijfsvergunning op het ogenblik dat hij terug naar Massawa verhuisde. Verzoeker is onwetend en kan dit dus niet met zekerheid zeggen”. Ten slotte herhaalt verzoeker “dat hij van zijn geboorte tot de leeftijd van 1 jaar heeft geleefd in

Massawa om vervolgens op zijn zestiende levensjaar gedurende 1 jaar hier nogmaals te verblijven” en bevestigt hij hiervan geen bewijs te kunnen voorleggen.

3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 november 2012, nr 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan boute beweringen. Hij legt geen stukken voor die zijn vertrek uit Ethiopië naar Eritrea bevestigen terwijl hij beweerdelijk langs officiële weg en met de hulp van het Rode Kruis naar Eritrea vertrok. Bovendien is verzoeker oom nog steeds in Ethiopië zodat hij ook van diens zijde medewerking kon verkrijgen.

3.1.1. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat “*het CGVS valt in casu over zeer veel futiliteiten en motiveert haar beslissing op feiten die in casu totaal niet aan de orde zijn*” wanneer hij zijn onwetendheid van de door hem aangevoerde feiten niet betwist en evenmin de motieven van de bestreden beslissing die zijn onbekendheid met Eritrea vaststellen.

3.1.2. Verzoekers totaal gebrek aan kennis van het Tigrinya kan hem wel degelijk worden verweten indien hij werd opgevoed in een Tigrinya gezin en naar Eritrea terugkeerde. Immers verzoeker voert een Eritrees profiel aan maar brengt geen elementen, documenten of gegevens aan die dit ondersteunen. Verzoeker licht overigens niet toe hoe hij zes jaar kon overleven in een gevangenis in Eritrea zonder het Tigrinya spontaan te leren, minstens minimaal te spreken en te verstaan. Verzoekers gebrek aan talenkennis ondergraaft dan ook zijn aanwezigheid in Eritrea, inzonderheid de geloofwaardigheid van zijn beweerde uitzonderlijk lange gevangenschap.

3.1.3. Ten slotte indien verzoekers ouders naar Eritrea vertrokken dan geeft dit nog steeds niet aan waarom verzoekers situatie in Ethiopië wijzigde nu hij bij zijn oom woonde en naar school ging. Dat achtergebleven kinderen van gedeporteerde/teruggekeerde Eritreeërs niet langer naar school mochten, wordt niet geobjectiveerd. Verzoekers relaas is evenmin coherent. Immers indien zijn ouders vertrokken en afstand deden van de Ethiopische nationaliteit en dit tevens hadden gedaan voor verzoeker dan had verzoeker in Ethiopië documenten die dit vaststelden. Verzoeker kan mogelijk niet betrokken geweest zijn bij de procedure maar een 10-jarige jongen uit de lagere school kent wel zijn nationaliteit, zeker wanneer de wijziging van zijn nationaliteit gepaard gaat met het vertrek van zijn ouders. Ten slotte is verzoeker 16 jaar wanneer hij vertrekt naar Eritrea zodat niet aannemelijk is dat hij hierover niet uitgebreid kan vertellen. Dat verzoeker geen anekdoten en belevenissen kent over zijn terugkeer en zijn aankomst in Massawa, ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan. De geringe kennis die verzoeker heeft over deze stad (waaronder de Turkse gebouwen, naam van de hoofdstad) komt dan ook ingestudeerd voor te meer nu hij dit niet correct kan inkaderen, noch een visuele kennis heeft van zijn leefomgeving (eilanden, brug, grote gebouwen). Verzoeker gaat er aan voorbij dat enkel verwacht wordt dat hij zijn terugkeer kan beschrijven en zijn stad kent zoals elke 16-jarige deze na anderhalf jaar verblijf kan toelichten en geen perfecte theoretische kennis wordt verwacht.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker, zoals hijzelf aangeeft, geheel onbekend is met Eritrea, met zijn familie in Eritrea. Verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit komt dan ook verzonnen voor.

3.1.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* manifest niet het geval.

3.1.5. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont, noch aannemelijk maakt. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn ouders of oom in zijn naam, afstand deden van de Ethiopische nationaliteit. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker naar Eritrea vertrok, er ooit woonde of de Eritrese nationaliteit heeft. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. De door verzoeker aangehaalde situatie van Eritrea is dan ook irrelevant.

3.5. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK